

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 79.639 van 31 maart 1999

A. 60.448/VIII-1077
(voorheen III-19.864)

In zake : **BELLEMANS** Raphaël,
avenue Emile Vandervelde 39
4300 Borgworm,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Landsverdediging.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 20 oktober 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Raphaël BELLEMANS de nietigverklaring vordert van :

- "1) de beslissing waarvan niet geweten is wanneer en door wie ze genomen is en luidens welke verzoeker ontheven wordt van de onderwijsopdracht en dus van zijn ambt van instructeur, dat hij in vast verband uitoefent binnen de Directie hogere secundaire technische cursussen - intermachten (D1) - van de technische school van Saffraanberg;
- 2) van de gelijktijdige beslissing om verzoeker aan te stellen in betrekkingen die reeds vervuld zijn bij de gespecialiseerde cursussen van de luchtmacht (D2)";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 1998 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 19 maart 1999;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van majoor GERITS, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

Verzoeker, eerste sergeant-majoor bij de landmacht, is vakbondsafgevaardigde van de Algemene Centrale der Openbare Diensten.

In 1984 wordt hij aangesteld in de Technische intermachtenschool om er het ambt van

instructeur "hersteller voertuigen" uit te oefenen. Hij geeft les in de afdeling van de school waar onderwijs wordt verstrekt dat overeenstemt met het secundair onderwijs.

Als gevolg van een reorganisatie die in 1991 heeft plaatsgevonden, wordt verzoeker opnieuw aangesteld bij de Directie van de gespecialiseerde cursussen (afgekort als D2) waaronder al het militair onderwijzend personeel van de school ressorteert, maar hij blijft lesgeven bij de Directie hogere secundaire cursussen (afgekort als D1).

In de loop van het jaar 1993-1994 zou verzoeker een discussie over de vakorganisaties zijn aangegaan met leerlingen kandidaat-beroepsofficieren, terwijl hij toezicht hield tijdens de verplichte studie.

Bij de voorbereiding van de start van het schooljaar 1994-1995 beslist majoor DEMEULEMEESTER, commandant van D2, verzoeker alleen nog lessen toe te vertrouwen die onder die afdeling vallen.

Op 24 augustus 1994 vraagt verzoeker het verslag van de eenheidscommandant op om de redenen te kennen waarom hij geen les meer mocht geven in D1. Het antwoord dat terug te vinden is op het ad-hocformulier luidt als volgt "Zou zijn invloed aanwenden voor vakbondsdoeleinden".

De wijzigingen die zijn aangebracht in de lessen gegeven door verzoeker zijn het onderwerp van het beroep;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de internationale overeenkomsten die zijn aangenomen onder aegide van de

Internationale Arbeidersorganisatie, van de Grondwet, van wets- en verordeningsbepalingen, van een nota betreffende de betrekkingen tussen de militaire overheden en de vakbonden van het militaire personeel, en van het beginsel patere legem quam ipse fecisti; dat hij aanvoert dat "de bestreden handelingen louter steunen op het verwijt dat (hij) er vakbondsactiviteiten op nahoudt" en dat de verwerende partij, door de betrokken beslissingen te nemen kennelijk druk op hem heeft uitgeoefend, met schending van artikel 505 van het Tuchtreglement van het leger, dat luidt als volgt :

" In geen geval en onder geen enkel voorwendsel, is het de meerdere toegelaten druk uit te oefenen bij ondergeschikten voor of tegen een zekere politieke of syndicale strekking."

dat hij voorts stelt dat de verwerende partij zijn rechten als vakbondsafgevaardigde heeft beperkt;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan "schending van de algemene administratief-rechtelijke beginselen, van billijke rechtspleging en van eerbiediging van de rechten van verdediging, doordat de bestreden handelingen zijn aangenomen zonder dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen zijn verweer te doen gelden, terwijl verzoeker enerzijds aanvoert dat de genomen maatregelen voornamelijk gegrond zijn op zijn persoonlijk gedrag en verdoken tuchtmaatregelen zijn, en anderzijds dat, gesteld dat het niet echt gaat om tuchtmaatregelen, quod non, de genomen maatregelen zulk een invloed hebben op de positie van verzoeker dat hem het recht had moeten zijn toegekend zich te verdedigen en door de overheid te worden gehoord";

Overwegende, wat de eerste twee middelen samen betreft, dat de bestreden handelingen de administratieve positie van verzoeker noch de uitoefening van zijn prerogatieven als vakbondsafgevaardigde aantasten; dat de stelling van

verzoeker dat hem een tuchtstraf zou zijn opgelegd, door geen enkel concreet gegeven wordt gestaafd; dat de bestreden handelingen, wat ook de oorzaak ervan is, niet zwaarwichtig zijn, zodat verzoeker niet vooraf behoefde te worden gehoord; dat de middelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de eerbiediging van de rechten verkregen door de benoeming, doordat verzoeker met de bestreden handelingen van D1 naar D2 wordt gemuteerd, terwijl hij krachtens zijn benoemingsbesluit in geen geval functies mag uitoefenen in D2, en specifiek is aangesteld in D1";

Overwegende dat verzoeker de begrippen benoeming en aanstelling verwacht; dat een lid van de krijgsmacht geen enkel "verkregen recht" heeft op de handhaving van een bepaalde aanstelling; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat een vierde middel ontleend wordt aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat de bestreden handelingen, aangezien ze maatregelen van orde zijn, niet uitdrukkelijk gemotiveerd hoefden te worden; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan machtsafwending; dat hij aanvoert dat "de bestreden handelingen duidelijk niet zijn ingegeven door een streven naar goed beheer, maar aantonen dat men hem kennelijk wil straffen en zijn vakbondsactiviteiten wil verhinderen";

Overwegende dat de bestreden handelingen, zoals reeds is uiteengezet bij het onderzoek van de eerste twee middelen, geen enkele weerslag hebben op de vakbondsactiviteiten van verzoeker; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord een zesde middel ontleent aan onbevoegdheid van de steller van de bestreden handelingen; dat hij uiteenzet dat D1 en D2 twee onderscheiden administratieve entiteiten zijn, waarbij de eerste een intermachtenschool is, en de tweede alleen door de luchtmacht is georganiseerd; dat hij aanvoert dat hij onderofficier is van de landmacht en dat de staf waaronder hij ressorteert hem in 1984 uitdrukkelijk heeft aangesteld in de technische intermachtenschool; dat hij het volgende aanvoert :

" De commandant van D2 had, ook al is hij directeur van D1, geen enkele bevoegdheid om verzoekers aanstelling aldus te wijzigen; verzoeker blijft wat zijn aanstelling betreft onder de verantwoordelijkheid vallen van de stafchef van het krijgsmachtdeel waartoe hij behoort. De directeur kon alleen geldig beslissen over een wijziging van de aanstelling binnen D1";

Overwegende dat de school waarin verzoeker is aangesteld thans de Koninklijke Technische School van de Luchtmacht heet; dat ze twee afdelingen heeft, D1 en D2; dat de leden van het - burgerlijk en militair - onderwijzend personeel, onder D2 ressorteren, waarvan hun eenheidscommandant de directeur is; dat verzoeker nooit specifiek in D1 is aangesteld; dat hij in ieder geval, sedert 1991 onder D2 ressorteert, welke lessen hij ook geeft; dat de directeur van D2 de bevoegde overheid is om te bepalen welke lessen door ieder lid van het onderwijzend personeel worden gegeven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op eenendertig maart 1900 negenennegentig door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr. DAURMONT,	staatsraad,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.